

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 7217223093
Dátum vydania rozhodnutia: 12.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7217223093.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Doming, spol. s r.o., so sídlom Štúrova 27, Košice, IČO: 31 649 971, právne zastúpeného JUDr. Danielou Sokol, advokátkou so sídlom Kuzmányho 57, Košice, proti žalovanému: Mestská časť Košice - Poľov, so sídlom Dolina 2, Košice, IČO: 00 691 062, právne zastúpenému Consilior Iuris s.r.o, advokátskou kanceláriou so sídlom Radlinského 51, Bratislava, o zaplatenie 16.977,80 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 81.380,16 eur, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31Cb/23/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. novembra 2018 č. k. 4Cob/96/2018-299 v spojení s opravným uznesením z 26. novembra 2019 č. k. 4Cob/96/2018-391, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. júna 2018, č. k. 31Cb/23/2017-226, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.200,57 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 6. mája 2017 do zaplatenia, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Ďalšími výrokmi rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie 5.019,- eur s príslušenstvom zamietol (II. výrok), žalobcu v časti o zaplatenie 758,23 eur s príslušenstvom zastavil (III. výrok), vrátil žalobcovi časť kráteného súdneho poplatku (IV. výrok) a zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 40 % (V. výrok). Zároveň rozhodol tak, že konanie o vzájomnej žalobe žalovaného zastavil a žalobcovi priznal trovy konania o vzájomnej žalobe žalovaného v rozsahu 100 % (VI. a VII. výrok).

2. Súd prvej inštancie právne vec odôvodnil aplikáciou § 1 ods. 1, § 261 ods. 2, 3 a 9 § 289, § 41 § 373, § 376, § 378, § 379, § 536 ods. 1 až 3, § 344, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1, § 345, § 365, § 369 ods.1 Obchodného zákonníka, § 663, § 664, § 665 ods. 1, § 671 ods. 1, § 47a ods. 1, 4, § 40 ods.1, §

724 , § 572 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 písm. m), § 2, § 3 ods. 5, § 6 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení v rozhodnom čase, § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, § 14 ods. 1, ods. 3 písm. c), § 15 ods. 1, 3, 4 zákona č. 401/1990 Zb. o meste Košice, § 11 ods. 4 písm. a), § 13 ods. 1, ods. 4 písm. e) a ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 6 ods. 6 a 7 , § 9 ods. 1 písm. e), ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 43 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatať pohľadávky 16.977,80 eur s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.977,80 eur od 6. mája 2017 do zaplatať a trov konania, titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením povinností žalovaného vyplývajúcich z uzavretých Zmlúv o budúcich zmluvách o kúpe nehnuteľnosti - nájomných bytov blok A a blok B Košice Poľov zo dňa 14.1.2014 (ďalej len „Zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách“), najmä realizovať prípojky inžinierskych sietí k stavbe a podať žiadosti o finančnú podporu na zabezpečenie úhrady kúpnej ceny žalobcovi. Žalobca pred prvým pojednávaním zbral žalobu čiastočne späť, a to vo výške 758,23 eur s príslušenstvom. Žalovaný v priebehu konania podal vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zviazal žalobcu na zaplatať sumy 81.380,16 eur, titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením povinností žalobcu uvedených v článku III. ods. 1, 3 a 6 Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách a článku IV. ods. 5 Nájomnej zmluvy. Dňa 9. mája 2018 žalovaný vzal vzájomnú žalobu v celom rozsahu späť, na základe uznesenia miestneho zastupiteľstva žalovaného č. 202/2018. Žalobca so späťvzatím vzájomnej žaloby súhlasil. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom a žalovaným, z výpovedí sporových strán a svedeckej výpovede, dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný v časti nákladov za geodetické práce, osadenie informačnej tabule, zemné práce, odstránenie porastu, správne poplatky a nájomné, pretože v tomto rozsahu uplatneného nároku boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Za daného stavu rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaného zviazal na zaplatať istiny vo výške 11.200,57 eur a zákonných úrokov z omeškania výške 8 % ročne odo dňa 6. mája 2017, t. j. od uplynutia 10-dňovej lehoty poskytnutej žalobcom žalovanému na plnenie žalobného nároku, keďže začiatok omeškania nebol žalovaným rozporovaný. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému podľa pomeru jeho úspechu v konaní, čo predstavuje 40 % (70 % - 30 %) v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP, keďže súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobcu zastavil v časti 758,23 eur z dôvodu, ktorý zavinil žalovaný (4 %), žalobe vyhovel v časti 11.200,57 eur (66 %) a žalobu zamietol v časti 5.019,- eur (30 %). O trovách konania o vzájomnej žalobe žalovaného súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu 100 % trov konania zo vzájomnej žaloby podľa § 256 ods. 1 CSP, keďže žalovaný zavinil zastavenie konania o vzájomnej žalobe.

3. Na odvolanie žalovaného proti výroku I., V. a VII., Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), po prejednaní veci podľa § 379 až 385 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, rozsudkom z 29. novembra 2018, č. k. 4Cob/96/2018-299, verejne vyhláseným podľa § 219 ods. 1, 3 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, pretože súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností dospel k správne právnemu záveru, pričom v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti záverov napadnutého rozsudku, reagujúc na odvolacie dôvody žalovaného konštatoval, že záväzkové vzťahy medzi sporovými stranami ako subjektom verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb na strane jednej a podnikateľom pri výkone podnikateľskej činnosti na strane druhej sú vzťahy obchodnoprávnej povahy podľa § 261 ods. 2 v spojení s § 261 ods. 3 písm. b) Obchodného zákonníka, pričom Zmluva o uzavretí budúcej zmluvy je upravená komplexne v ustanovení § 289 a nasl. Obchodného zákonníka. Nájomná zmluva ako zmluvný typ v Obchodnom zákonníku upravená nie je, preto sa uplatní pravidlo ustanovené v § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka a na nájomnú zmluvu sa aplikujú príslušné ustanovenia o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a v ostatných otázkach sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka.

5. Za neopodstatnenú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného ohľadom porušenia Zákona o verejnom obstarávaní, pretože podľa odvolacieho súdu s poukazom na vykonané dokazovanie, v danej veci nebola pôsobnosť Zákona o verejnom obstarávaní daná. V tejto súvislosti poznamenal, že v predmetnej veci boli uzavreté Zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách, kde predmet plnenia je predmet budúceho záväzku, t. j. budúcej zmluvy, čo v danom prípade je budúca kúpna zmluva (realizačná zmluva), ktorej predmet (nepriamy) v posudzovanom prípade boli nehnuteľnosti, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve ani nemuseli ešte existovať. Odvolací súd na podporu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že verejným obstarávaním sú pravidlá a postupy podľa zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní (účinného v čase uzatvorenia sporných zmlúv), ktorými sa zadávajú zákazky na dodanie tovaru, zákazky na uskutočnenie stavebných prác, zákazky na poskytnutie služieb, súťaž návrhov a správa vo verejnom obstarávaní. Cieľom verejného obstarávania je úsporné nakladanie s prostriedkami zo štátneho rozpočtu, pretože na chod jednotlivých úradov a organizácií, ktoré sú napojené na štátny rozpočet, sú každoročne vynakladané nemalé finančné prostriedky. Preto je nevyhnutné, aby sa zabránilo ich zbytočnému a nadmernému odčerpávaniu a ich prípadnému zneužívaniu. Pri verejnom obstarávaní sa uplatňujú princípy transparentnosti, rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie uchádzačov a záujemcov, ako i princíp hospodárnosti a efektívnosti pri vynakladaní finančných prostriedkov. Verejný obstarávateľ je podľa § 9 ods. 1 Zákona o verejnom obstarávaní povinný pri zadávaní zákaziek postupovať podľa tohto zákona. Z aplikácie Zákona o verejnom obstarávaní sú vyňaté zákazky a zmluvy, pri ktorých nie je možné z rôznych dôvodov (ochranné a bezpečnostné dôvody, pravidlá a postupy určené medzinárodnou organizáciou, pravidlá a postupy určené v špecifickej medzinárodnej zmluve, uzatváranie pracovnoprávných vzťahov atď.) aplikovať pravidlá a postupy ustanovené týmto zákonom. Výnimky z aplikácie Zákona o verejnom obstarávaní pre verejného obstarávateľa sú upravené v ustanovení § 1 ods. 2 až 4 zákona. Ak ide o civilnú zákazku, podľa § 1 ods. 2 písm. m) Zákona o verejnom obstarávaní, sa tento zákon nevzťahuje na nadobúdanie alebo nájom nehnuteľností a s tým súvisiacich práv okrem finančných služieb, ktoré s tým súvisia. Znamená to, že z pôsobnosti Zákona o verejnom obstarávaní sú vyňaté zmluvy, ktorých predmetom je nadobúdanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo na získanie nájomného práva k nehnuteľnosti, nakoľko v prípade potreby získania konkrétnej nehnuteľnosti, verejný obstarávateľ nemôže zabezpečiť dodržanie princípov verejného obstarávania. Výnimky z aplikácie Zákona o verejnom obstarávaní je potrebné vykladať reštriktívne. K uplatneniu výnimky z aplikácie pravidiel a postupov vo verejnom obstarávaní môže dôjsť len za predpokladu existencie objektívnych dôvodov pre uzavretie určitých a presne vymedzených zmlúv bez použitia týchto pravidiel a postupov. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nešlo o zákazku, ktorá by sa spravovala týmto zákonom, keďže malo ísť o nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobca a žalovaný uzavreli medzi sebou ako účastníci zmluvného vzťahu Zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách, predmetom ktorých bola kúpna zmluva na nadobudnutie nehnuteľností. Predmetom zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách nebolo vykonanie stavebných prác za účelom výstavby nehnuteľností, ktoré by boli priamo vo vlastníctve žalovaného. Tieto nehnuteľnosti mal žalobca ako súkromný podnikateľský subjekt vystavať, mali byť od počiatku predmetom jeho vlastníckeho práva a následne odpredané pre žalovaného. S poukazom na aj samotný význam a podstatu verejného obstarávania odvolací súd konštatoval, že by bolo v rozpore so zákonom, ak by žalobca súkromný subjekt bol nútený, aby sa pri hospodárení s vlastnými finančnými prostriedkami riadil režimom Zákona o verejnom obstarávaní, ktorý má slúžiť na efektívne a transparentné využívanie prostriedkov zo štátneho rozpočtu.

6. V súvislosti s Metodickým usmernením, na ktoré žalovaný v konaní poukazoval, odvolací súd zdôraznil, že nejde o záväzný právny akt, ktorý bol navyše vydaný až po uzatvorení predmetných Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách.

7. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poznamenal, že Zákon o verejnom obstarávaní ukladá povinnosti práve žalovanému ako obstarávateľovi pri organizovaní verejného obstarávania. To, že neprebehlo verejné obstarávanie, by nebolo možné pričítať na ľarchu žalobcovi ako zmluvnej strane žalovaného. Ak by žalovaný porušil svoje povinnosti uložené Zákonom o verejnom obstarávaní a tým spôsobil neplatnosť Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách, zodpovedal by žalobcovi rovnako za škodu

podľa § 373 Obchodného zákonníka s poukazom na znenie § 268 Obchodného zákonníka, tak ako to uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

8. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že platnosť Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách a platnosť Príloh č. 1 k Zmluvám o budúcich kúpnych zmluvách je potrebné posudzovať samostatne v súlade s ustanovením § 41 Občianskeho zákonníka. Nezverejnenie Príloh č. 1 podľa § 47a Občianskeho zákonníka, nespôsobuje neplatnosť samotných Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách, keďže tieto zmluvy obsahujú všetky podstatné náležitosti zmluvného typu zmluvy o budúcej zmluve podľa § 289 Obchodného zákonníka. Stotožnil sa aj s názorom súdu prvej inštancie, že Dodatkami č. 1 nedošlo k zmene kúpnej ceny, ani inému zásahu do majetkovej sféry žalovaného. Ich podpísanie nemožno považovať za úkon nakladania s majetkom mestskej časti, a ani ich schválenie miestnym zastupiteľstvom za úkon nevyhnutný pre posúdenie ich platnosti.

9. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody, odvolací súd konštatoval, že s tým sa už náležite vysporiadal súd prvej inštancie. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu škody pozostávajúcej z vynaložených nákladov za geodetické práce, informačnú tabuľku staveniska, zemné práce, odstránenie porastu, správnych poplatkov a nájomného, spolu vo výške 11.200,57 eur so zákonným úrokom z omeškania 8 % ročne od 6. mája 2017 do zaplatenia, ktorých výška a splatnosť nebola sporná, ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

10. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného aj proti V. výroku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 40 % a VII. výroku rozsudku prvej inštancie, ktorým súdu prvej inštancie uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania o vzájomnej žalobe žalovaného v rozsahu 100 %. Odvolací súd považoval odvolanie žalovaného proti týmto výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania za nedôvodné. Poukazujúc na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP odvolací súd konštatoval, že podanou žalobou si žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 16.977,80 eur. Po začatí konania vzal žalobca žalobu o zaplatenie 758,23 eur späť z dôvodu, že po podaní žaloby mu žalovaný uhradil túto sumu. V tejto časti žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania a z pohľadu § 255 ods. 2 CSP, to znamená, že žalovaný nemal v tomto rozsahu vo veci úspech. Platí, že kto zaviniť čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Súd prvej inštancie zároveň žalobe v časti o zaplatenie 11.200,57 eur vyhovel a žalobu v časti o zaplatenie 5.019,- eur zamietol. Úspech žalobcu v konaní bol teda 11.958,80 eur (70 %) a úspech žalovaného v konaní bol 5.019,- eur (30 %). Pomer úspechu žalobcu o žalobe žalobcu podľa § 255 ods. 2 CSP predstavuje 40 % (70 % - 30 %). Žalovaný uplatnil proti žalobcovi vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie sumy 81.380,16 eur. Po začatí konania o vzájomnej žalobe vzal žalovaný vzájomnú žalobu späť z dôvodu, že miestne zastupiteľstvo žalovaného uznesením č. 202/2018 schválilo späťvzatie vzájomnej žaloby. Ak teda žalovaný zobral späť vzájomnú žalobu prakticky bez udania relevantného dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalobcu, nemožno teda pričítať procesné zavinenie za toto späťvzatie žalobcovi a preto podľa § 256 ods. 1 CSP znáša trovy žalobcu žalovaný. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú vzájomnú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalobcu k požiadavkám žalovaného. Nejde o to, či sa žalovaný domohol vzájomnou žalobou uplatneného nároku alebo nie, pretože po späťvzátí vzájomnej žaloby súd neskúma, či by bol žalovaný v meritórnom konaní úspešný, alebo nie. Keďže žalovaný v konaní o vzájomnom návrhu procesne zaviniť zastavenie konania o vzájomnom návrhu, je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania o vzájomnom návrhu v celom rozsahu. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom V. a VII. výroku o náhrade trov konania ako vecne správny.

11. Proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu

ešte nebola vyriešená. Žalovaný zhrňujúc skutkový stav veci a poukazujúc na závery odvolacieho súdu vyslovené v odôvodnení rozhodnutia v bode 53 vytykal odvolaciemu súdu nesprávne posúdenie veci. Podľa žalovaného odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď v prípade nezverejnenia časti povinne zverejňovanej zmluvy uviedol, ako následok neplatnosť, nie ničotnosť, a zároveň aplikoval na tento prípad ust. § 41 OZ, ktorý z povahy veci a z hľadiska účelu úpravy povinne zverejňovaných zmlúv, podľa názoru žalovaného na tento prípad aplikovaný nemôže byť. V prípade, že na prílohy k zmlúvam o budúcich kúpnych zmlúvách uzavreté medzi žalobcom a žalovaným nedopadá výnimka zo zverejnenia v zmysle § 5 a ods. 4 druhá veta infozákona, nie je možné, aby ostatný obsah zmlúv o budúcich kúpnych zmlúvách bol v zmysle § 47 a ods. 1 OZ účinný. Z uvedeného dôvodu žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov dovolacieho konania, resp. v tejto časti zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

12. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť. Žalobca považuje nastolenú právnu otázku za účelovú, sledujúcu argumentačnú líniu žalovaného, bez zohľadnenia skutkového stavu a legálnej definície povinne zverejňovanej zmluvy. Žalovaným namietané nesprávne posúdenie „neplatnosti“, namiesto „ničotnosti“ považuje žalobca z hľadiska právnych následkov v prejednávanej právnej veci za právne irelevantné. Ďalej uviedol, že žalovaný nespochybnil platnosť a účinnosť Nájomných zmlúv z o 14. januára 2014, na základe ktorých časť nájomného je predmetom náhrady škody priznanej žalobcovi, pričom náhrada škody titulom vrátenia nájomného predstavuje viac ako tretinu škody priznanej žalobcovi. V prípade, ak žalovaný dovolaním napadol výrok I. rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, spochybnil účinnosť Zmlúv o budúcich kúpnych zmlúvách zo 14. januára 2014, dovolateľom napadnutý rozsah náhrady škody z pohľadu skutkovej a právnej kvalifikácie, nie je úplný. Z uvedeného dôvodu podľa žalobcu nemôže byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní. Z nájomných zmlúv zo dňa 14. januára 2014 je zrejmé, že sú prepojenými zmlúvami o budúcich kúpnych zmlúvách zo 14. januára 2014. Právny názor žalovaného o ničotnosti zverejnených Zmlúv o budúcich kúpnych zmlúvách zo 14. januára 2014 presahuje rámec relevantnej všeobecne záväznej právnej úpravy, ako aj princípy teórie práva v časti právnych úkonov.

13. V replike žalovaný zotrval na svojej argumentácii uvedenej v podanom dovolaní.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

15. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

16. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky (*quaestiofacti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektoorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestioiuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri

ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

17. So zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalovaného treba osobitne pre daný prípad zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Tak ako dovolateľ vymedzil právnu otázku „či spôsobuje nezverejnenie časti, ktorá sa má podľa zákona zverejniť, povinne zverejňovanej zmluvy ničotnosť celej povinne zverejňovanej zmluvy alebo možno na takýto prípad aplikovať § 41 OZ" musí dovolací súd konštatovať, že jej vyriešenie nebolo rozhodujúce pre právne posúdenie veci. Vychádzajúc z obsahu spisu, ako aj z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií (z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti), súd prvej inštancie s poukazom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný v časti nákladov za geodetické práce, osadenie informačnej tabule, zemné práce, odstránenie porastu, správne poplatky a nájomné, pretože v tomto rozsahu uplatneného nároku boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd (bod 67) konštatujúc, že žalovaný síce namietal dôvodnosť súdom prvej inštancie priznanej sumy 11.200,57 eur pre žalobcu, na preukázanie svojich tvrdení však nepredložil žiadne relevantné dôkazy a z vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie ním tvrdené skutočnosti nevyplývajú. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň v súvislosti s obranou žalovaného, že Zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách sú celé neplatné z dôvodu nezverejnenia Príloh č. 1 týchto zmlúv podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe súdy zhodne konštatovali, že platnosť Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách a platnosť Príloh č. 1 k Zmlúvam o budúcich kúpnych zmluvách je potrebné posudzovať samostatne v súlade s ustanovením § 41 Občianskeho zákonníka. Nezverejnenie Príloh č. 1 podľa § 47a Občianskeho zákonníka, nespôsobuje neplatnosť samotných Zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách, keďže tieto zmluvy obsahujú všetky podstatné náležitosti zmluvného typu zmluvy o budúcej zmluve podľa § 289 Obchodného zákonníka. Dodatkami č. 1 nedošlo k zmene kúpnej ceny, ani inému zásahu do majetkovej sféry žalovaného. Ich podpísanie nemožno považovať za úkon nakladania s majetkom mestskej časti, a ani ich schválenie miestnym zastupiteľstvom za úkon nevyhnutný pre posúdenie ich platnosti. Dovolací súd poznamenáva, že posúdenie danej otázky nemá pre rozhodnutie v spore zásadný význam a ani jej odlišné posúdenie nemôže pre žalovaného prívodiť priaznivejšie rozhodnutie v danom spore.

18. So zreteľom na uvedeného dovolací súd konštatuje, že v prípade dovolania žalovaného nedošlo k naplneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Preto najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.